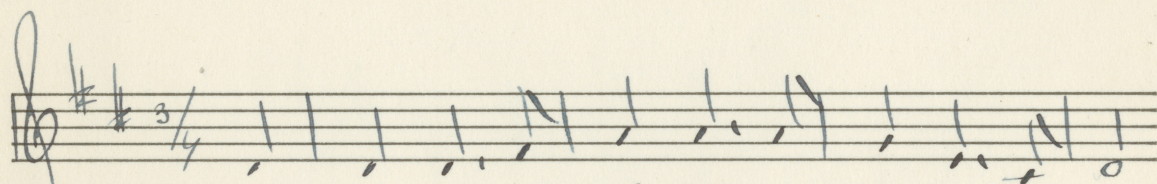
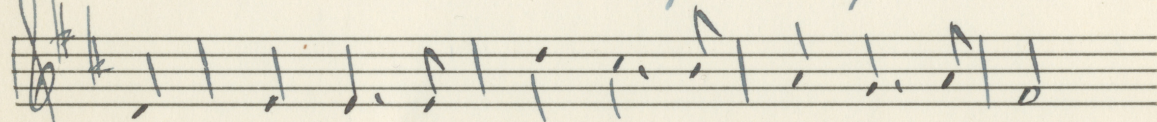

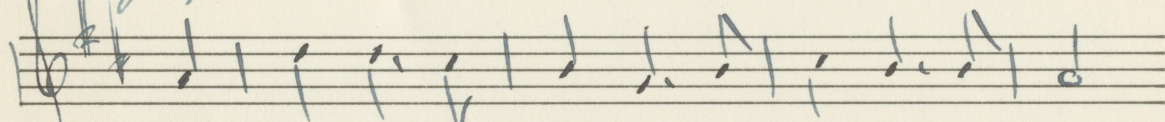
100.

Mande Kyrstil
Korshus.

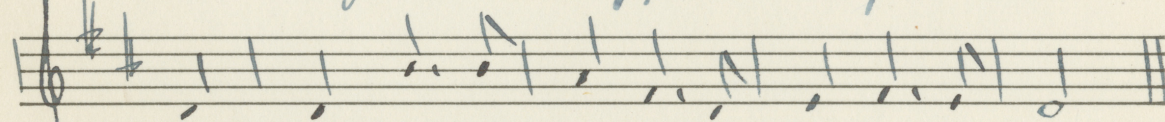
Her hemma i hagen av far och av mor

Jag levat som liten och varit mig stor

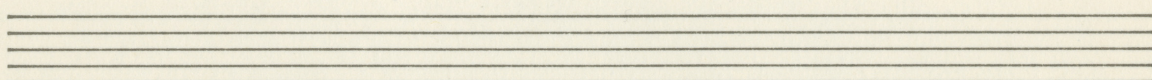
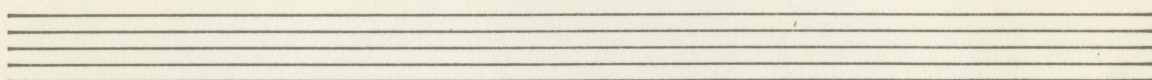
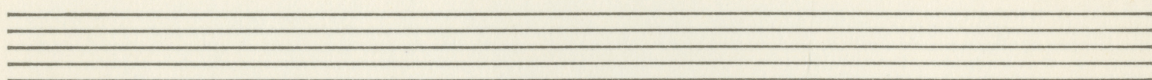
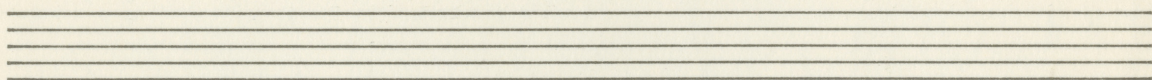
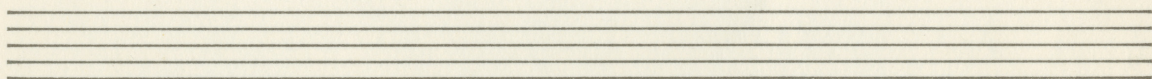
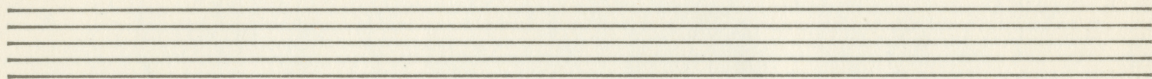
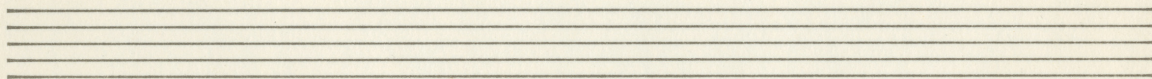
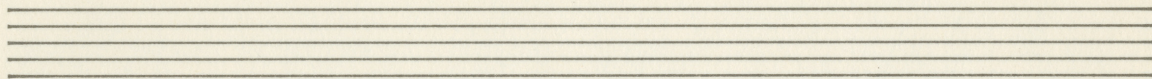

En sorgernas skugga bortskynade min blick

Blod glädjen upplyste min väg var jag gick.

100.

Står hemma i hägnat av far och av mor
 Jag levat ^{som} ~~my~~ liten och varit mig stor
 Sj' sorgernas skuggor bortskyndat min blick
 Blod glödgen upplyste min väg när jag gick.

Jag jublade högt uti nöjen och dans
 Och trodde att renare lycka ej fanns
 Till vännen den hulle mig räcka sin hand
 Då smälte mitt hjärta av kärlekens brand.

En längtan så underbar ljovlig och ren
 Uppfyllede mitt bröst som en strålendes sten
 Sj' vilst i världen gav lugnare haven
 En den då jag vännen fick trycka i famnen.

Nu går jag med honom på villande stig
 Men osäkert och stadigt vi stöta honom mig
 Med tryckande hjärta jag säger farväl
 Till hemmet som rotat sig djupt i min själ.

